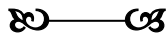

การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัด
ของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์*

THE TEMPLE MANAGING EFFECTIVE DEVELOPMENT OF ABBOTS
IN PRACHUAKHIRIKHAN PROVINCE

พระครูอาทรธรรม (บุญธรรม หมั่นคลั่ง), พระสุธีวีรบัณฑิต (โชว์ ทสสนิโย), พระปลัดระพิน พุทธิสาโร
Phrakhru-Artonworratum (Buntham Muenkhlang), Phra Suthivirabandit (Show Thassaniyo),
PhraPalad Raphin Phutthisaro

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding Author E-mail: akkarawat.kit@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไป ความสัมพันธ์และนำเสนอการพัฒนา เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพโดยสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 18 คน และการสนทนากลุ่มเฉพาะกับผู้ทรงคุณวุฒิ 10 รูปหรือคน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสัมภาษณ์และแบบสนทนากลุ่มเฉพาะ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการพรรณนาความ และการวิจัยเชิงปริมาณดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 310 รูป เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพทั่วไปในการบริหารจัดการวัดตามบทบาหน้าที่ของเจ้าอาวาสวัดในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = .296) 2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าประสิทธิภาพการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการวัดตามหน้าที่ของเจ้าอาวาสวัด ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และหลักธรรมพละ 4 มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการวัดตามหน้าที่ของเจ้าอาวาสวัด ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นกัน 3. การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีปัจจัยที่เป็นตัวชี้วัด 4 ด้าน คือ 1) คุณภาพของงาน (Quality) 2) ปริมาณงาน (Quantity) 3) เวลา (Time) 4) ค่าใช้จ่าย (Costs)

คำสำคัญ: การพัฒนา; ประสิทธิภาพ; การบริหารจัดการวัด

*Received July 29, 2021; Revised August 4, 2021; Accepted August 4, 2021

Abstract

Objectives of this research article were to analyze the general condition, process and to present the development of the temple effective management. Methodology was the mixed methods; the qualitative research collected data from 18 key informants by in-depth-interview and 10 participants in focus group discussion and analyzed data by content descriptive interpretation. The quantitative method collected data from 310 samples and analyzed data with frequency, percentiles, means and standard deviation, SD.

The research findings were as follow; 1. The general condition of temple management efficiency development of abbots in Prachuapkhirikhan Province by overall, had the good practice level with an average of $X=3.81$, $S.D.=.296$, 2. The related factors affecting the temple management of abbots in Prachuapkhirikhan Province were found that efficiency development had the relations to temple management along with the duty of the temple abbots positively at significantly statistical level at 0.01 and the Dhamma principle of four powers or Pala IV had the related factors to temple management efficiency development of abbots at significantly statistics at 0.01 level as well. 3. The temple management efficiency development of abbots in Prachuapkhirikhan Province had the indicators in four aspects, they were: (1) quality of work, (2) quantity of work, (3) time spending (4) budget.

Keywords: Development; Efficiency; Management

บทนำ

การบริหารกิจการคณะสงฆ์ให้มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถในการบริหารจัดการของเจ้าอาวาสเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะเจ้าอาวาสเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจ กำหนดนโยบายและบริหารบุคลากรในวัดให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติงานของบุคลากรจำเป็นต้องมีความสามัคคีและทำงานให้สอดคล้องสัมพันธ์กันระหว่างผู้นำและผู้ตาม เจ้าอาวาสมีบทบาทและมีความสำคัญยิ่งในการบริหารจัดการวัดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 มาตรา 37 กล่าวคือ เจ้าอาวาสมีหน้าที่ ดังนี้ 1. บำรุงรักษาวัด จัดกิจการและศาสนสมบัติของวัดให้เป็นไปด้วยดี 2. ปกครองและสอดส่องให้บรรพชิตและคฤหัสถ์ที่

มีที่อยู่หรือพำนักอาศัยอยู่ในวัดนั้น ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย กฎมหาเถรสมาคม ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งของมหาเถรสมาคม 3. เป็นธุระในการศึกษาอบรมและสั่งสอนพระธรรมวินัยแก่บรรพชิตและคฤหัสถ์ 4. ให้ความสะดวกตามสมควรในการบำเพ็ญกุศลและในมาตรา 38 กล่าวว่า เจ้าอาวาสมีอำนาจ ดังนี้ 1. ห้ามบรรพชิตและคฤหัสถ์ซึ่งมิได้รับอนุญาตของเจ้าอาวาสเข้าไปอยู่อาศัยในวัด 2. สั่งให้บรรพชิตและคฤหัสถ์ซึ่งไม่อยู่ในโอวาทของเจ้าอาวาสออกไปเสียจากวัด 3. สั่งให้บรรพชิตและคฤหัสถ์ที่มีที่อยู่หรือพำนักอาศัยในวัดทำงานภายในวัดหรือให้ทำทัณฑ์บนหรือให้ขอขมาโทษ ในเมื่อบรรพชิตหรือคฤหัสถ์ในวัดนั้นประพฤติผิดคำสั่งเจ้าอาวาสซึ่งได้สั่งโดยชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎมหาเถรสมาคม ข้อบังคับ ระเบียบหรือคำสั่งของมหาเถรสมาคม (สถาบันพระสงฆ์วิชาการ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ, 2558) ที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าบทบาทของการเป็นเจ้าอาวาสมีความสำคัญต่อการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาส

เมื่อภาระหน้าที่ในการดูแลงานพระศาสนาเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงของเจ้าอาวาส ซึ่งเป็นผู้บริหารวัด จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าบทบาทการเป็นผู้นำย่อมมีความสำคัญกับเจ้าอาวาสในการใช้อำนาจในการบริหารวัด และจากการเปลี่ยนแปลงไปของสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันจะพบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นและเห็นได้ชัดเจนอย่างหนึ่งในการเป็นผู้นำ คือ ปัญหาวิกฤตผู้นำ ซึ่งเราจะเห็นปัญหานี้ได้ตั้งแต่ระดับประเทศหรือแม้แต่กระทั่งในองค์กร หรือหน่วยงาน รวมถึงวัดด้วย การเป็นผู้นำที่มีความ “น่าเชื่อถือ” นั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก การสร้างให้คนในองค์กรมีภาวะความเป็นผู้นำ (Leadership) นับว่ามีความสำคัญอย่างมาก เพื่อที่จะทำให้องค์กรพร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลง (Change) ซึ่งเกิดขึ้นอย่างรุนแรงมากในขณะนี้ เมื่อเจ้าอาวาสเป็นผู้นำทางศาสนาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้วิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และนอกจากความรู้วิทยาการสมัยใหม่แล้วเจ้าอาวาสยังต้องนำหลักธรรมที่สำคัญเข้ามาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการวัดด้วย ซึ่งหลักธรรมที่มีความเหมาะสมกับการบริหารงานมีด้วยกันหลายข้อธรรม เช่น พละ 4 อธิปไตย 4 สัมปยุตธรรม 7 เป็นต้น (พระครูสมุทรพรชัย อธิปัตถ์, 2563; พระจิรวชิร สุธมโม, 2564; พระธีรภัทร์ นาสีโล, 2564; พระมหาพชร กิตติวรเมธี, 2562)

การบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาส ว่ายังมีจุดบกพร่องและยังมีสิ่งที่จะต้องเรียนรู้แก้ไข และพัฒนาเพิ่มเติมในอีกหลายๆ เรื่องเพื่อให้ทันกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ เจ้าอาวาสยุคใหม่จะต้องมีความเป็นผู้นำสูงขึ้น ต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมุ่งมั่น ทุ่มเทในแผนการจัดการบริหารงานของคณะสงฆ์อย่างต่อเนื่อง มีทักษะในการสื่อสารความเข้าใจกับผู้อื่นได้ดี มีวิสัยทัศน์ รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเยี่ยม รู้จักการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ซึ่ง ถือว่าเป็นบทพิสูจน์ผู้นำที่

แท้จริง และต้องมีความรับผิดชอบอย่างสูงในหน้าที่ จะเห็นได้ว่านอกจากคุณสมบัติของเจ้าอาวาสในเบื้องต้นที่จะต้องได้รับการส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้นแล้ว ในการบริหารจัดการวัดสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้เลย นั่นคือ ปัจจัยพื้นฐานในการบริหารซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (พระมหาอุทธรพิชัย สิริชัย, 2561; พระสมุห์ศรัทธา วิสุทโธ, 2562; พระอนพัทธ์ ฐิตธมโม, 2564; พระอุดมสิทธิธนายก (กำพล คุณงกรโธ), 2563).

ผู้ศึกษามีความประสงค์ที่จะศึกษา การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัด และศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับกำหนดแนวทางในการนำเสนอการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ รวมทั้งการบริหารกิจการคณะสงฆ์ในจังหวัดอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อนำเสนอการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) สำหรับวิธีการวิจัย ได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารข้อมูลทุติยภูมิผ่านการศึกษานวนคิด ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary survey) การสัมภาษณ์ (Interview) และการสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยการแจกแบบสอบถาม (Survey Research)

2. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ประชากร (Population) ได้แก่ พระภิกษุในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 1,560 รูป (ข้อมูล ณ วันที่ 10 ตุลาคม 2563)

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ได้แก่ พระภิกษุในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 310 รูป ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยคำนวณสัดส่วนจากตาราง

สำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนที่ 0.05 (ธำนิทร์ ศิลป์จารุ, 2557)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

(1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ประกอบด้วย พระสังฆาธิการ เจ้าอาวาส และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 18 รูปหรือคน ประกอบด้วย พระสังฆาธิการ นักวิชาการการจัดการและข้าราชการ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและสอดคล้องกับประเด็นการวิจัย

(2) ผู้ทรงคุณวุฒิสำหรับการสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion) จำนวน 10 รูปหรือคน โดยคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยใช้เกณฑ์คัดเลือกจากนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ และข้าราชการหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3. เครื่องมือในการวิจัย

3.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง (Structured Interview Form)

3.2 แบบสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion Form)

3.3 แบบสอบถาม (Questionnaire)

โดยนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาทั้งในด้านเนื้อหาและโครงสร้างของคำถาม ตลอดจนภาษาที่ใช้และตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ เป็นรายข้อ (Index of item-Objective Congruent : IOC) (พระมหาภุชญา กิตติโสภโณ, 2561) ได้ค่าไม่ต่ำกว่า 0.80 ทุกข้อ หาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุง แก้ไขแล้วไปทดลอง (Try-Out) กับประชากรกลุ่มตัวอย่างนอกพื้นที่ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน/ชุด เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับคือ 0.819

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ดำเนินการสัมภาษณ์ ตามวัน เวลา และสถานที่ ที่กำหนดไว้จนครบทุกประเด็น โดยขออนุญาตจัดบันทึก และมีการบันทึกเสียงประกอบการสัมภาษณ์

4.2 นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บข้อมูลกับเจ้าอาวาสในเขตปกครองคณะสงฆ์มหานิกายจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 310 ชุด

และเก็บคืนด้วยตัวเอง แล้วนำมาตรวจสอบความถูกต้อง ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ทั้งหมดจำนวน 310 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์ค่าให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้เทคนิคโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique) ประกอบบริบท (Context) และใช้เทคนิคการวิเคราะห์ SWOT Analysis

5.2 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิจัยทางสังคมศาสตร์โดยใช้ค่าสถิติที่ถูกต้อง และเหมาะสม สามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ สถิติที่ใช้ค่าความถี่ (Frequency), ค่าร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) เพื่อศึกษาทิศทางและความสัมพันธ์ของตัวแปร

ผลการวิจัย

1. สภาพทั่วไปในการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ผลการศึกษาข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นพระภิกษุเกี่ยวกับสภาพทั่วไปในการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมและรายด้านพบว่า การบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 3.50, S.D. = .219) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับพบว่า ด้านเวลาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.68, S.D. = .470) รองลงมา ด้านคุณภาพของงานอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.55, S.D. = .427) ถัดมาด้านค่าใช้จ่ายอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 3.41, S.D. = .456) และด้านปริมาณงานอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.34, S.D. = .384) ตามลำดับ

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพกับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ประสิทธิภาพกับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับน้อย ($R = .391^{**}$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประสิทธิภาพด้านคุณภาพของงานกับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ประสิทธิภาพด้านปริมาณงาน กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับน้อย ($R=.221^{**}$) ประสิทธิภาพด้านเวลา กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับน้อยที่สุด ($R=-.037$) และประสิทธิภาพด้านค่าใช้จ่าย กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวก ในระดับปานกลาง ($R=.591^{**}$)

3. การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย 1. ด้านคุณภาพของงาน 2. ด้านปริมาณงาน 3. ด้านเวลา 4. ด้านค่าใช้จ่าย ซึ่งในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 อย่าง คือ งานในอำนาจหน้าที่ของเจ้าอาวาสทั้ง 4 ด้าน และหลักพุทธธรรมผละ 4 (ธรรมอันเป็นพลัง) มาใช้เพื่อให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านเวลาและด้านคุณภาพงานอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยด้านเวลามีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมาคือด้านคุณภาพงาน แสดงให้เห็นว่าการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสทั้งสองด้านมีประสิทธิภาพค่อนข้างสูงซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานของเจ้าอาวาสได้ปฏิบัติงานตามแผนยุทธศาสตร์ที่ไว้วางไว้ในขณะเดียวกันด้านคุณภาพของงานก็มีความสอดคล้องกับระยะเวลาในการปฏิบัติงานอันเป็นการแสดงถึงความสามารถในการบริหารจัดการวัดให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดที่วัดจะพึงได้รับ การที่เจ้าอาวาสจะสามารถบริหารจัดการวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น เจ้าอาวาสจะต้องอาศัยพลังในการทำงาน มีเป้าหมายที่ชัดเจน มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีความมุ่งมั่นที่จะทำให้งานสำเร็จเพื่อขับเคลื่อนให้คนและงานสามารถดำเนินไปได้ตามเป้าหมาย มีความรับผิดชอบสูง มีระบบและระเบียบในการทำงาน มีวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและสร้างสรรค์ ในขณะเดียวกันแม้ด้านค่าใช้จ่ายละด้านปริมาณงานจะอยู่ในระดับปานกลางก็อาจจะเนื่องจากปัจจัยบางประการในการทำงานที่อาจจะไม่สามารถก้าวล่วงหรือคาดหมายได้ล่วงหน้าอันเป็นปัจจัยแทรกซ้อนทำให้การปฏิบัติงานมีค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นหรือปริมาณของงานอาจได้ไม่ตรงตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งเป็นเรื่องปกติในการบริหารจัดการที่อาจเกิดภาวะแทรกซ้อนขึ้นได้ แต่ในภาพรวมของการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสนั้น อยู่ในระดับมาก ย่อมเป็นที่ประจักษ์ว่าไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร เจ้า

อาวาสก็ยังสามารถบริหารจัดการวัดให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างแน่นอนซึ่งบ่งบอกถึงศักยภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสได้เป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระครูวิธานสุพัฒน์กิจ (วินา นนทิโย/อินทร์อยู่) (2559) พระมหากังวาล ธีรธมโม (ศรชัย) (2558) พระครูไพโรจน์ภทฺรคุณ (วิโรจน์ ภทฺทปญฺโญ) (2558) พบว่า การพัฒนาภาวะผู้นำของเจ้าอาวาสในเขตปกครองคณะสงฆ์ ภาค 14 เน้นการพัฒนาภาวะผู้นำของเจ้าอาวาสต้องเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในการบริหารงาน มีความสามารถควบคุมบุคลากรให้อยู่ในกฎระเบียบ มีวิสัยทัศน์กว้างไกลเพื่อพัฒนาวัดและชุมชนให้มีความเจริญ และมีความรู้ในเรื่องเทคโนโลยีสื่อสารที่ทันสมัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน การพัฒนาภาวะผู้นำของเจ้าอาวาส แยกเป็นรายด้าน ประกอบด้วย ด้านการปกครอง ด้านการจัดการศึกษา ด้านการเผยแผ่ ด้านการสาธารณูปการ ด้วยหลักการบริหารจัดการซึ่งเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานประกอบด้วย การบริหารคน การบริหารเงิน การบริหารวัสดุ และการจัดการ ทั้งหมดนี้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาภาวะผู้นำ การเป็นผู้นำของเจ้าอาวาสอย่างสมบูรณ์แบบและเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาภาวะผู้นำคือ ประยุกต์กับหลักสังคหวัตถุ 4 ประกอบด้วย ทาน ปิยวาจา อตถจริยา สมานัตตตา เป็นต้น

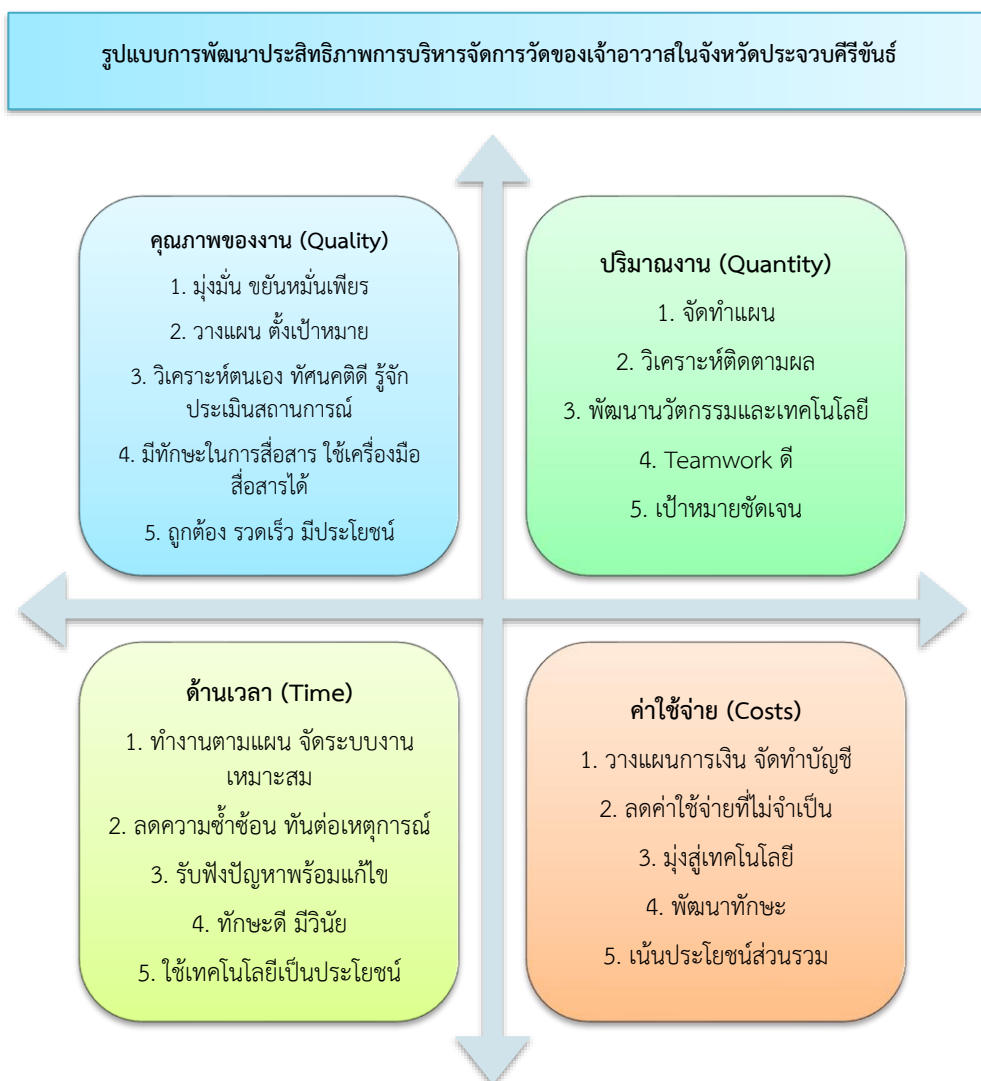
2. ผลการศึกษาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าในการบริหารจัดการงานในหน้าที่ของเจ้าอาวาสนั้นเจ้าอาวาสใช้ทั้งความรู้ ความสามารถเฉพาะตน ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ต่างๆ ในการบริหารงานตามหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันบ่งบอกถึงศักยภาพของเจ้าอาวาสได้เป็นอย่างดีงานในหน้าที่ของเจ้าอาวาสตามที่กฎหมายกำหนดไว้นั้นถือเป็นภาระงานที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถความเสียสละอย่างยิ่งยวดในการทุ่มเททั้งกำลังกายกำลังใจและสรรพกำลังทุกรูปแบบเพื่อธำรงไว้ซึ่งความยั่งยืนของพระพุทธศาสนา ซึ่งสอดคล้องกับพระครูวิโรจน์อินทคุณ (เอกชัย อินทรโชโต) (2562) พบว่า สมรรถนะเจ้าอาวาส ประกอบด้วยสมรรถนะ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ คือ ความมุ่งมั่นในการทำงานให้ประสบความสำเร็จบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ด้านการบริการที่ดี คือ ความตั้งใจในการทำงานรวมถึงความตั้งใจและใส่ใจในการสงเคราะห์และอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ แก่ประชาชนทุกคน ด้านการส่งเสริมความเชี่ยวชาญ คือ การพัฒนาตนเองของเจ้าอาวาสโดยศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อนำมาประยุกต์หรือพัฒนาการทำงานให้เกิดผลสำเร็จมากขึ้น ด้านการทำงานเป็นทีม คือ ยอมรับฟังความคิดเห็นและข้อตกลงในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำหน้าที่ของตนในทีมให้สำเร็จ ด้านการยึดมั่นในความชอบธรรม คือ ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้ได้บังคับบัญชาปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ตามหลักพระธรรมวินัยและกฎระเบียบต่างๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระครูวิสุทธิธานันท์คุณ (สุรศักดิ์ วิสุทธิธาดาโร) (2558) พบว่า ใน

การบริหารจัดการกิจการคณะสงฆ์ 6 ด้านคือ 1) ด้านการปกครอง 2) ด้านการศาสนศึกษา 3) ด้านการเผยแผ่ 4) ด้านการศึกษาสงเคราะห์ 5) ด้านการสาธารณูปการและ 6) ด้านการสาธารณสงเคราะห์ แบบ 5M ได้แก่ (1) บุคคล(M : Man) (2) เงิน (M2 :Money) (3) วัสดุ อุปกรณ์ (M4 : Material) (4) การจัดการ (M4 : Management) และ (5) คุณธรรม (M5 : Moral) เป็นการบริหารจัดการวัดที่เหมาะสมดังมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถในการบริหารจัดการของพระภิกษุสามเณรภายในวัด

3. ผลการศึกษาทดสอบสมมติฐาน พบว่าประสิทธิภาพมีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างน้อย กล่าวคือ เมื่อเจ้าอาวาสนำหลักการทำงานที่มีประสิทธิภาพมาใช้ในการบริหารก็จะส่งผลให้การบริหารจัดการวัดพัฒนาขึ้น จึงยอมรับสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานของเจ้าอาวาสนั้น หากได้มีการนำหลักการพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานมาปรับใช้ร่วมกับการบริหารจัดการวัดอย่างเป็นจริงเป็นจังอย่างเข้าใจแล้วก็จะสามารถทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าอาวาสมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้การทำงานมีเป้าหมายที่ชัดเจนและตรงจุดมากขึ้น ได้งานที่มีคุณภาพ ในเวลาและปริมาณที่เหมาะสมทั้งยังประหยัดค่าใช้จ่ายอันเป็นการลดต้นทุนในการดำเนินการต่างๆ ไปได้มาก เจ้าอาวาสที่มีความรู้และความชำนาญและมีทักษะที่ดีก็จะสามารถปรับปรุงแก้ไขอุปสรรคต่างๆ ในการทำงานให้สามารถผ่านพ้นไปได้ด้วยดีและนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ พระมหาทรงศักดิ์ ขวัญวัฒน (หงษ์วิสัย) (2562) พบว่า หลักธรรมพละ 4 มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีระดับความสัมพันธ์ในระดับมาก กล่าวคือ เมื่อเจ้าอาวาสนำหลักธรรมพละ 4 มาใช้ก็จะส่งผลให้การบริหารจัดการวัดพัฒนามากยิ่งขึ้น จึงยอมรับสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า เมื่อเจ้าอาวาสหรือผู้นำได้นำเอาหลักธรรมต่างๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานก็จะมีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และข้อธรรมสำหรับพัฒนาประสิทธิภาพของผู้บริหารนั้นในทางพระพุทธศาสนามีหลากหลายข้อและแต่ละข้อล้วนส่งผลต่อการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเป็นผู้นำที่มีคุณภาพทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พระมหาธฤติ รุ่งชัยวิฑูร (2557) ได้วิจัยเรื่อง “รูปแบบการพัฒนาพระสังฆาธิการ เพื่อประสิทธิภาพการบริหารกิจการคณะสงฆ์” ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามแนวทั่วไป เป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญ 4 ประการ (VETS) คือ 1. การสร้างวิสัยทัศน์ (Vision) 2. การศึกษา (Education) 3. การอบรม (Training) และ 4. การดูงาน (Study Tour) ส่วนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามแนวพระพุทธศาสนาในการวิจัย ครั้งนี้ ได้แก่ สิกขา 3 พรหมวิหาร 4 สังคหวัตถุ 4 ถาวรนา 4 อิทธิบาท 4 และ สัมปยุตธรรม 7 ส่วนรูปแบบการ

พัฒนาพระสังฆาธิการตามแนวทั่วไปและตามแนว พระพุทธศาสนา ที่จะให้มีประสิทธิภาพในการบริหารกิจการคณะสงฆ์ทั้ง 6 ด้าน ควรมีการบูรณาการ การพัฒนาพระสังฆาธิการตามแนวทั่วไปและพระพุทธศาสนา เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารกิจการคณะสงฆ์มากยิ่งขึ้น

องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

จากแผนภาพองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยดังกล่าวอธิบายได้ว่าการบริหารจัดการวัดตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าอาวาสทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย 1. ด้านบำรุงวัด จัดกิจการ

และศาสนสมบัติ 2. ด้านการบริหารและการปกครอง 3. ด้านการศึกษา อบรมและสั่งสอน 4. ด้านการให้ความสะดวกในการบำเพ็ญกุศล โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 อย่างในทางที่จะทำให้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการวัดมีประสิทธิภาพสูงขึ้น คือ การพัฒนาประสิทธิภาพและหลักพุทธธรรมพละ 4 (ธรรมอันเป็นพลัง) มาใช้เพื่อให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาส

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรจัดทำคู่มือชี้วัดประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าอาวาสทั้งด้านความรู้และคุณธรรมเพื่อการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสเป็นไปในทิศทางเดียวกัน
2. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมทักษะในการปฏิบัติงาน มีโครงการวัดคู่ขนานพี่น้องที่พร้อมช่วยเหลือและเป็นต้นแบบในการบริหารและการพัฒนาประสิทธิภาพของเจ้าอาวาสตลอดจนผู้บริหารวัด มีการบูรณาการหลักธรรมทางพระพุทธศาสนากับการบริหารงานอย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น
3. ควรกำหนดนโยบายในการบริหารวัดโดยแบ่งตามขนาดความพร้อมของวัดเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพวัดในความเป็นจริงและตรงตามบริบทของวัด โดยมีเป้าหมายสำคัญคือการทำให้การบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมเจ้าอาวาสยุคใหม่เกี่ยวกับหลักสูตรการบริหารแบบมืออาชีพเพื่อสร้างแนวคิดและวิธีการบริหารจัดการรูปแบบใหม่แก่เจ้าอาวาสซึ่งจะเพิ่มสมรรถนะให้แก่เจ้าอาวาสและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารวัดให้มีความแข็งแกร่งและทันต่อความเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น
2. ควรจัดให้มีระบบติดตามและประเมินคุณภาพผลอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อกระตุ้นให้ทุกฝ่ายได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการติดตามและประเมินผลอย่างใกล้ชิด และนำเอาผลการประเมินที่ได้รับไปปรับปรุงเพื่อหาวิธีการที่จะบริหารจัดการวัดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ควรมีการจัดให้มีการพัฒนาทักษะและความรู้ความสามารถแก่เจ้าอาวาสและบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการวัดเพื่อเพิ่มองค์ความรู้ ทักษะ และความสามารถทางเทคโนโลยีแก่เจ้าอาวาส และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายเพื่อให้สามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปใช้ในการบริหารจัดการวัดในแต่ละด้านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาบทบาทของเจ้าอาวาสในการบริหารจัดการวัดในภาวะวิกฤติไวรัสโควิด 19 เพื่อสนับสนุนให้เจ้าอาวาสและวัดได้เข้ามามีส่วนในการช่วยเหลือหรือบรรเทาความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นแก่ประชาชนและเป็นการสนับสนุนการทำงานของภาครัฐในการให้ความร่วมมือกันในการฝ่าวิกฤติของชาติไปด้วยกัน
2. ควรศึกษาการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการวัดของเจ้าอาวาสในระดับภูมิภาคเพื่อเปรียบเทียบการบริหารจัดการวัดของแต่ละวัดว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงไร
3. ควรศึกษาความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับบทบาทการบริหารจัดการวัดในปัจจุบันของเจ้าอาวาสว่ามีความคิดเห็นอย่างไร เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาแก้ไขปรับปรุงการปฏิบัติงานในหน้าที่ของเจ้าอาวาสและการบริหารกิจการคณะสงฆ์

เอกสารอ้างอิง

- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2557). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนสามัญปิสซีเนสอาร์แอนด์ดี.
- พระครูไพโรจน์ภักทรคุณ (วิโรจน์ ภททปญโญ). (2558). *รูปแบบการพัฒนาภาวะผู้นำของเจ้าอาวาสในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 14 (คุขภูมินิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ)*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูวิธานสุพัฒน์กิจ (วินา นนทโย/อินทร์อยู่). (2559). *การบริหารการพัฒนาวัด เพื่อส่งเสริมสุขภาวะของประชาชน ในจังหวัดระยอง (คุขภูมินิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ)*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูวิโรจน์อินทคุณ (เอกชัย อินทร์โชโต). (2562). *การพัฒนาสมรรถนะเจ้าอาวาสตามหลักพุทธธรรมเพื่อการบริหารจัดการงานกิจการคณะสงฆ์ในจังหวัดจันทบุรี (คุขภูมินิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ)*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูวิสุทธานันทคุณ (สุรศักดิ์ วิสุทธาจาโร). (2558). *การบริหารจัดการวัดเพื่อความมั่นคงแห่งพระพุทธศาสนา (คุขภูมินิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ)*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- พระครูสมุห์พรชัย อีร์ปณโณ. (2563). การพัฒนาการบริหารจัดการสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดเพชรบุรีในอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี. *วารสารพุทธนวัตกรรมการและการจัดการ*, 3(1), 1-10.
- พระจิรวรรณ สุทธิโม. (2564). การบริหารจัดการระบบบริจาคอิเล็กทรอนิกส์ของวัด ในอำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี. *วารสารพุทธนวัตกรรมการและการจัดการ*, 4(2), 30-38.
- พระธีรภัทร์ นาถสีโล. (2564). การบริหารจัดการวัดของพระสังฆาธิการเพื่อส่งเสริมความศรัทธา ของประชาชน อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี. *วารสารพุทธนวัตกรรมการและการจัดการ*, 4(2), 18-29.
- พระมหากังวาล อธิธรรม (ศรีชัย). (2558). *การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัด* (ดุสิตนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการเชิงพุทธ). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาทรงศักดิ์ ชัยวาทโน (หงษ์วิสัย). (2562). *การพัฒนาศักยภาพพระสังฆาธิการในเขตการปกครองคณะสงฆ์ภาค 15* (ดุสิตนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการเชิงพุทธ). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาธฤติ รุ่งชัยวิฑูร. (2557). *รูปแบบการพัฒนาพระสังฆาธิการ เพื่อประสิทธิภาพการบริหารกิจการคณะสงฆ์* (ดุสิตนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาพชร กิตติวรเมธี. (2562). ภาวะผู้นำของพระสังฆาธิการในการบริหารจัดการวัด จังหวัดสระแก้ว. *วารสารพุทธนวัตกรรมการและการจัดการ*, 2(1), 1-9.
- พระมหาพุทธพิชัย สิริชัย. (2561). การประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการของเทศบาลในอำเภอเขาคา จังหวัดบึงกาฬ. *วารสารพุทธนวัตกรรมการและการจัดการ*, 1(2), 39-49.
- พระสมุห์ศรัทธา วิสุทฺโธ. (2562). สภาพการบริหารจัดการวัดในอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี. *วารสารพุทธนวัตกรรมการและการจัดการ*, 2(2), 11-19.
- พระอนนพทย์ ฐิตธมโม. (2564). การส่งเสริมความสามัคคีตามแนวพระพุทธศาสนาสำหรับชุมชนของวัดพระนารายณ์มหาราชวรวิหาร จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารสหวิทยาการนวัตกรรมการบริหาร*, 4(1), 22-31.
- พระอุดมสิทธินายก (กำพล คุณงกโร). (2563). การบริหารการเผยแผ่พระพุทธศาสนาตามหลักพุทธธรรม. *วารสารสหวิทยาการนวัตกรรมการบริหาร*, 3(2), 60-66.
- สถาบันพระสังฆาธิการ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ. (2558). *คู่มือพระสังฆาธิการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.